

„har fuld Adgang til Nydelsen af Folkekirkens Goder“, med de her anførte. Ved anden Behandling udtalte jeg, at jeg kunde tiltræde de Forslag, der var stillede af Udvalgets Flertal, men at jeg ikke var lige glad ved dem alle sammen, og dette Forslag var navnlig et af dem, jeg syntes daarligt om den Gang. Grunden til, at jeg syntes mindre godt om Ændringsforslaget, var den, at saaledes som det lød, kunde jeg kun opfatte det som en Skærpelse af Valgretsbetingelserne, men saaledes vilde jo Udvalgets Flertal ikke have det opfattet, og for mit Vedkommende vilde jeg ogsaa finde, at en Skærpelse af Valgretsbetingelserne ikke skulde have sin Plads i § 5, men snarere i § 4, hvor Betingelserne i det hele taget ere indførte. Jeg for mit Vedkommende vilde slet ikke have nogen Betænkelighed ved at have Betingelsen „fuld Adgang til Folkekirkens Goder“ som Valgretsbetingelse i § 4. Jeg har ikke den Ængstelighed for denne Valgbetingelse, som blev udtalt af de ærede Medlemmer for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg) og Odense Amts 8de Valgkreds (Holm). Jeg tror nemlig ikke paa, at Præsterne vilde benytte en saadan Valgretsbetingelse paa den Maade, som blev anført af disse ærede Medlemmer. Det har jo været Særkendet ved Behandlingen af dette Lovforslag, at man fra de mest modstaaende Sider er mødtes i Modstand mod Lovforslaget. Fra den mest ultrakonservative Side, den Side, som ønsker, at der intet maa komme ud af disse Lovforslag, er man mødtes med den ultraradikale Side, som har bekæmpet Lovforslaget ud fra helt andre Principper. Fra den konservative Side har man sagt: Vi ere bange for Lovforslagene, fordi Kirken, hvis der bliver Lov ud af dem, vil blive prisgivet til Kristendommens Fornægtere og Modstandere, idet Socialdemokraterne vilde faa Flertallet og bemægtige sig Kirkens Styrelse. Fra den ultraradikale Side har man sagt: Vi ere bange for disse Lovforslag, fordi de gaa ud paa at lægge Kirkens Styrelse over i Hænderne paa Gejstligheden. Man har sagt, at det giver Præsterne Voldsret over Kirkens Medlemmer og deres Samvittigheder. Jeg tror, at disse Betragtninger begge ere urigtige. Disse Retninger have nu kunnet mødes og arbejde sammen baade i og uden for denne Sal. Men deres Paastande ere ganske fejlagtige begge to. Dette er ikke nogen Trossag, det er ganske aabenbart, og jeg tror, at enhver, der vil gaa Lovforslagene igennem, naar de blive vedtagne her ved

3die Behandling, vil komme til det samme Resultat, at disse Lovforslag ikke vilde give Gejstligheden Voldsherredømme, hverken over Kirken eller over Samvittighederne. Det vilde ogsaa være urimeligt, at Indførelsen af Menighedsraad, hvor Lægmedlemmerne faa Del i Kirkens Styrelse, skulde give Gejstligheden særlig Indflydelse. Det er jo ganske umuligt. Paa den anden Side er det mig lige saa klart, at der ikke er Fare for Folkekirken selv ved at give Folket den Adgang til Styrelsen, saaledes som er foreslaaet. Den Betragtning altsaa, som var fremme ved 2den Behandling om, at det var farligt at tage det Udtryk: „fuld Adgang til Folkekirkens Goder“ som Valgretsbetingelse, fordi man derved vilde give Præsterne alt for stor Magt over Folkekirkens Medlemmer, deler jeg slet ikke. Jeg er i og for sig slet ikke saa bange for det Udtryk, mener, at det meget godt kunde bruges som Valgretsbetingelse, men saa maa det ogsaa opføres som Valgretsbetingelse i Lovforslagets § 4.

Naar jeg oprindeligt ikke har gjort dette og heller ikke bryder mig om at faa det opført som Valgretsbetingelse i § 4, er det, fordi jeg mener, at de Valgretsbetingelser, jeg har opført, ere fuldstændig tilstrækkelige til at hjemle Folkekirkens Medlemmer Adgang til Deltagelse i Styrelsen gennem disse Menighedsraad og heller ikke udelukke noget af Folkekirkens Medlemmer. Det Ændringsforslag, jeg her foreslaar til § 5, gaar da ud paa, at enhver af Folkekirkens Medlemmer, der vil have Adgang til at afgive sin Stemme, skal erklære, at „han er døbt med den kristelige Daab og Medlem af Folkekirken med Angivelse af, til hvilken Menighed inden for denne han slutter sig“. Jeg bemærkede før, at man fra modstaaende Sider var mødtes i den Betragtning, som jeg før fremhævede. Jeg skal yderligere sige, at man i sin Modstand med Lovforslaget ogsaa fra modstaaende Sider er mødtes i en anden Betragtning, og det er saa meget mere mærkeligt, som jeg tror, at dette Samarbejde ikke vilde holde et Øjeblik længer, end det netop gælder Modarbejdelsen af disse Lovforslag. Man har fra ultrakonservativ Side netop rost den Modstand, der har været mod dette Forslag ved anden Behandling, og rost det Forslag, som var stillet op for at bekæmpe dette Forslag om Præstevalg. Det er min Overbevisning, at man fra ultrakonservativ Side paa ingen Maade vilde have heller